

Arrest

nr. 113 331 van 5 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 25 maart 2013 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 13 juni 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, Sayedhi Gholam Mohammad, verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Hazara origine te zijn. U verklaart minderjarig te zijn, u stelt 14 jaar oud te zijn en te zijn geboren op 25 oktober 1998. U verklaart te zijn geboren in het dorp Bekh in het district Dahane Ghorī in de provincie Baghlan, maar u woonde heel uw leven in Pul-e Khomri stad in het gelijknamige district in Baghlan.

U bent niet gehuwd en hebt geen kinderen. U bent alleen vertrokken uit Afghanistan. Uw vader kwam enkele dagen voor uw vertrek uit Afghanistan om het leven. Uw moeder en broer en zussen verblijven momenteel in uw geboortedorp in Dahane Ghorī.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met commandant Rasul Khan Mohsini, het hoofd van de provinciale raad van uw provincie Baghlan.

In het voorjaar van 2013, slechts enkele dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, ging u met uw familie en enkele vrienden naar het huwelijksfeest van uw buurjongen de broer van uw klasgenoot Ayamudin. Uw ouders gingen na de maaltijd naar huis, maar u bleef nog wat langer samen met uw vrienden. Er werd muziek gespeeld en u werd door uw vrienden aangezet om mee te dansen. U hield daar niet zo van maar u deed het toch om hen te plezieren. Twee dagen na dit feest werd u op straat, onderweg van huis naar school, gevolgd door een auto. Dit gebeurde twee keer en het maakte u dan ook ongerust. U besloot dus samen met uw vrienden naar school te wandelen, zodat u niet alleen zou moeten gaan. De volgende avond vertelde uw vader u dat commandant Rasul met hem was komen praten en hem gevraagd had of u, zijn zoon, voor hem kon komen werken als bodyguard. Hiermee zou hij bedoeld hebben dat u zijn Baccha Bazi jongen diende te zijn, u zou zijn playboy moeten zijn en voor hem moeten dansen. Zowel u als uw vader gingen hier niet mee akkoord, u was nog aan het studeren en u wilde dat afmaken en verder studeren. Die nacht bracht uw vader u naar het huis van uw oom. En diezelfde nacht kwam commandant Rasul naar het huis van uw familie om naar u te vragen. De commandant vermoordde die nacht uw vader omdat hij u had geholpen weg te vluchten en ook omdat het dan gemakkelijker zou zijn om u in te lijven als uw vader dood was. De volgende ochtend kwam u op de hoogte van wat er gebeurd was. Diezelfde dag besliste uw oom dat het beter was voor u om het land te verlaten en hij regelde voor u een smokkelaar.

U ontvluchtte Afghanistan begin 2013. Na een reis van 35-40 dagen kwam u op 25 maart 2013 aan in België en u vroeg hier diezelfde dag asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u commandant Rasul Khan Mohsini. U vreest door hem te worden ingelijfd als zijn Baccha Bazi jongen

U legt geen documenten voor ter ondersteuning van uw identiteit en asielrelaas.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat u op basis van uw verklaringen geen gegronde, doelgerichte en persoonlijke vrees voor vervolging aantoonst bij een huidige terugkeer naar Afghanistan. U legt tevens geen enkel bewijsstuk voor dat uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan kan ondersteunen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar vasthoudt aan uw minderjarigheid op het moment dat u Afghanistan verliet en ook nog op het moment dat u aankwam in België en uw asielaanvraag indiende (CGVS, p. 3-4). U stelt dat u nu 14 jaar oud bent, u stelt geboren te zijn op 25 oktober 1998 (CGVS, p. 4). Uit uw administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 28 oktober 2013 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd had van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,8 jaar, met een standaarddeviatie van 1,7 jaar, als een goede schatting werd bevonden. U legt zelf geen identiteitsdocument voor om uw leeftijd aan te tonen. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt uw beweerde minderjarigheid op dit moment en bij uw aankomst in België dan ook niet als geloofwaardig beschouwd. Dat u de asieldiensten heeft proberen misleiden over uw leeftijd komt uw algehele geloofwaardigheid uiteraard niet ten goede.

In verband met het asielverhaal dat u vertelt dient in eerste instantie een zeer belangrijke opmerking te worden gemaakt. U stelt Afghanistan te zijn ontvlucht omwille van de vrees te worden ingelijfd als bodyguard -onder de noemer van playboy en Baccha Bazi jongen- van commandant Rasul Khan Mohsini, het hoofd van de provinciale raad van Baghlan. Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter dat deze commandant ongeveer 14 dagen geleden om het leven kwam bij een zelfmoordaanslag in Pul-e Khomri. Wanneer u met deze informatie wordt geconfronteerd blijkt u hier helemaal niet van op de hoogte te zijn. U zegt wel gehoord te hebben dat er een aanval was maar u wist niet dat hij was gestorven (CGVS, p. 15). Hier kan dan toch wel opgemerkt worden dat het enigszins vreemd, weinig logisch en weinig aannemelijk overkomt dat u hier helemaal niets van weet.

U weet wel dat er een aanslag is geweest maar u bent niet op de hoogte dat de man, waarvoor u uw land van herkomst heeft ontvlucht en waarvoor u alles en iedereen heeft achtergelaten, is omgekomen bij deze aanslag (CGVS, p. 15). Het enige dat u daarop kan antwoorden is dat u nu toch hier bent dus hoe kan u dat weten (CGVS, p. 15). Deze informatie is overal terug te vinden op het internet en aangezien het hier gaat om nieuws dat rechtstreeks betrekking heeft op u persoonlijk en op uw persoonlijke vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan, zou toch logischerwijze van u kunnen verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn. U antwoordt daarop dat u niet veel TV kijkt, alleen soms een Frans kanaal en dat u soms wel op internet gaat, maar u zou op internet nooit iets opzoeken over Afghanistan of over uw regio van herkomst (CGVS, p. 15-16). Noch via uw oom, die in de stad Pul-e Khomri zelf woont en die dus vanaf het eerste moment zeker op de hoogte moet zijn geweest van deze aanval en van het feit dat commandant Rasul hierbij om het leven kwam, zou u ook maar iets vernomen hebben over deze toch wel zeer belangrijke wending in uw asielverhaal (CGVS, p. 16). U stelt geen telefoon te hebben dus hoe kan uw oom u dan bereiken (CGVS, p. 16). U hebt echter in het verleden een aantal keer contact gehad met uw oom (CGVS, p. 8), dus het komt dan ook weinig aannemelijk over dat u met hem niets concreet zou hebben afgesproken dat hij u zou kunnen bereiken. Concluderend kan bij deze bemerkingen gesteld worden dat commandant Rasul Khan Mohsini, de man die u vreest in Afghanistan en de man voor wie u uw land van herkomst bent ontvlucht, de man voor wie u internationale bescherming aanvraagt in België, dus nu overleden is en dat dat feit dus eigenlijk uw persoonlijke vrees voor vervolging in Afghanistan wegneemt. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt wat u dan nu op dit moment nog vreest bij een huidige terugkeer naar Afghanistan, dan vernoemt u plots de broer van commandant Rasul. U stelt dat commandant Rasul dood is maar dat zijn broer daar nog is (CGVS, p. 16). En dan begint u plots te spreken over de moeilijke economische situatie van uw gezin in Afghanistan sinds de dood van uw vader. U verklaart dat uw vader nu dood is en als u nu terug zou gaan hoe moet u dan de huur van het huis betalen, wat voor werk moet u doen, vroeger was u een student en betaalde uw vader alles, hoe kan u dat nu allemaal betalen (CGVS, p. 16). U ontwijkt dus eigenlijk de vraag over de broer van commandant Rasul. Wanneer u deze vraag dan opnieuw gesteld wordt en wanneer u dan gevraagd wordt hoe het dan komt dat u nu pas iets vertelt over deze broer, dat u hem eigenlijk ook vreest, aangezien u hier voordien niets over heeft gezegd, ook niet op uw eerste interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), dan antwoordt u gewoon dat hij zijn broer is en dat hij ook een lid is van het parlement en dus alles kan doen wat hij wil (CGVS, p. 16). Vervolgens wordt u dan een aantal keer de vraag gesteld wat deze broer van commandant Rasul dan concreet van u wil en waarom uw leven dan in gevaar is omwille van deze broer, dan kan u eigenlijk nooit een echt duidelijk en concreet antwoord geven. U stelt dat uw leven in gevaar is want nu dat Rasul dood is dat zijn broer daar is (CGVS, p. 16). Zijn broer zou geweten hebben dat commandant Rasul u wilde en daarom zou hij het u dan nu ook kunnen vragen (CGVS, p. 16). Als u dan gevraagd wordt deze bewering te ondersteunen met concrete gegevens of feiten, of hij u of uw vader daar ooit persoonlijk heeft over aangesproken en hoe u weet dat deze broer dan nu naar u persoonlijk op zoek zou zijn, dan stelt u dat commandant Rasul zijn broer zou geïnformeerd hebben over het slechte werk dat hij van u wilde, dus dat ze dat beide weten over u (CGVS, p. 16). U voegt daaraan toe dat het twee broers zijn dus dat ze weten van elkaar wat ze doen en dat als de ene slechte dingen wil doen dat de andere dat dan ook wil doen (CGVS, p. 16). Als u dan nog een laatste keer gevraagd wordt of u deze veronderstelling dan ook kan ondersteunen met enig concreet feit, dan kan u alleen maar antwoorden dat u niet weet hoe u dat kan bewijzen, maar dat twee broers toch altijd van elkaars werk weten, dat als een persoon een jongen daarvoor rekruteert dat zijn broer die dan toch ook gewoon gebruikt (CGVS, p. 16). Dergelijke verklaringen berusten echter louter op uw veronderstelling en u slaagt er niet in deze op voldoende overtuigende wijze aannemelijk te maken. Het feit dat u over deze broer van commandant Rasul nooit iets concreet in die aard vermeld heeft en ook het feit dat u nu, wanneer u er verschillende keren concreet naar gevraagd wordt, niet kan aantonen dat hij werkelijk naar u persoonlijk op zoek zou zijn in Afghanistan, toont aan dat het hier louter om speculatie gaat van uw kant, waarbij de indruk rijst dat u deze broer nu aanhaalt juist omdat commandant Rasul overleden is en u dus eigenlijk niets meer te vrezen heeft op dit moment in Afghanistan. Op basis van deze verklaringen toont u dan ook geen persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging aan bij een huidige terugkeer naar Afghanistan. In tweede instantie kunnen er bovendien ook nog enkele opmerkingen gemaakt worden bij het vervolgingsverhaal dat u vertelt, waarbij uw geloofwaardigheid over uw vrees voor deze commandant Rasul op verschillende punten in vraag kan gesteld worden. Het gaat hier voornamelijk over de vage, vreemde, incoherente en onvoldoende overtuigende antwoorden die u geeft op de meer concrete vragen die gesteld worden over hoe u dan precies als bodyguard of Baccha Bazi jongen zou ingelijfd worden door deze commandant Rasul. Zo heeft u helemaal geen idee waar en wanneer Rasul uw vader

zou zijn komen opzoeken om hem dit voorstel te doen en u heeft het uw vader ook nooit gevraagd (CGVS, p. 12). Ook waarom hij precies in u geïnteresseerd was weet u niet, dat is zijn beslissing, u weet ook niet waarom (CGVS, p. 13). Uw vader zou daar ook niets over gezegd hebben en u zou hem daar ook niets over gevraagd hebben (CGVS, p. 13). U zou er ook nooit over gesproken hebben met uw vrienden, die die dag ook aanwezig waren op het feest en die ook aan het dansen waren (CGVS, p. 13). U heeft ook zeer weinig concrete informatie over het feit of deze commandant al eerder zo'n jongen had of op dat moment andere Baccha Bazi jongens had. U weet alleen eerder algemeen te zeggen dat hij machtig is en dus kan hebben wat hij wilt, dat hij meer dan 50-100 jongens kan hebben als hij dat wilt, dat hij slechte dingen doet met deze jongens en dat hij er dan weer andere zoekt (CGVS, p. 12). Verder kan u ook nagenoeg niets van concrete informatie geven over hoe dat dan precies in zijn werk zou gaan dat u zou gaan werken voor deze commandant. U weet niet waar u bij hem zou gaan wonen, hij zou uw vader daar niets concreet over gezegd hebben (CGVS, p. 12-13). Ook over hoe dit dan allemaal concreet in zijn werk zou gaan weet u nagenoeg niets te vertellen, hij zou uw vader gewoon gezegd hebben dat hij u als bodyguard wilde inlijven (CGVS, p. 13). Hij zou niet gezegd hebben of u ervoor zou betaald worden, hij zou niet gezegd hebben voor hoelang het zou zijn, noch zou hij iets gezegd hebben over het feit of u uw familie dan tussendoor kon zien en hoe alles geregeld zou worden met uw ouders (CGVS, p. 13). De cumulatie van dergelijke vage en zeer weinig concrete verklaringen maken dan ook dat datgene wat u vertelt over uw inlijving als Baccha Bazi jongen door deze commandant Rasul weinig doorleefd overkomt.

Ten tweede kunnen er binnen deze context dan ook nog enkele opmerkingen gemaakt bij uw verklaringen over datgene wat er dan gebeurde toen u uw dorp verliet uit angst voor deze commandant Rasul. U stelt naar het huis van uw oom te zijn gegaan in de regio van Qola Qasabi in de stad Pul-e Khomri en daar dan één nacht te zijn gebleven (CGVS, p. 13). Op uw eerste interview bij DVZ verklaarde u echter dat u enkele dagen was bij uw oom en dat deze laatste u dan vertelde dat commandant Rasul bij uw familie was binnen gevallen en dat hij uw vader had gedood (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, p. 4 nr. 5, in administratief dossier). Wanneer u dan geconfronteerd wordt met deze incoherentie, kan u alleen maar zeggen dat u dat niet gezegd heeft, dat de tolk misschien een fout heeft gemaakt, maar dat u dat niet gezegd heeft (CGVS, p. 13). Verder blijft u dan ook eerder vaag over de moord op uw vader en hoe dat precies is gebeurd. Rasul zou gekomen zijn naar het huis van uw familie met zijn bodyguards en u was daar niet bij om te zien hoe uw vader vermoord werd, maar hij heeft een wapen en daarmee zal het wel gebeurd zijn stelt u (CGVS, p. 14). Wanneer u meer in het begin van het interview gevraagd werd om het moment van de moord op uw vader in de tijd te situeren, bleef uw antwoord ook zeer vaag. Het enige wat u hierop kan zeggen is dat u op dat moment niet over de datum dacht en dat u zich de datum niet kan herinneren (CGVS, p. 7). En zelfs wanneer u dan gezegd wordt dat u geen precieze datum hoeft te geven, maar gewoon een situering ongeveer in de tijd van het jaar, dan kan u zich daar niets van herinneren want u dacht toen gewoon aan uw vader (CGVS, p. 7). Het feit dat u hier dergelijke ingrijpende gebeurtenis als de moord op uw vader op geen enkele manier in de tijd kan situeren, stelt zeer ernstige vragen bij uw geloofwaardigheid. U heeft verder geen idee waar en wanneer uw vader daarna begraven werd en u zou ook zelf, na deze toch wel zeer ingrijpende gebeurtenis voor u, ook geen contact meer opgenomen hebben met uw moeder om haar meer in detail te vragen wat er precies gebeurd was (CGVS, p. 14). Uw oom zou u gewoon gezegd hebben dat uw moeder had gezegd dat uw leven in gevaar was en dat u moest wegvlugten van dit land (CGVS, p. 14). Hier komt het toch vreemd, weinig logisch en weinig aannemelijk over dat u niet meer heeft doorgevraagd naar wat er allemaal precies was gebeurd voordat u vertrok uit Afghanistan.

Tot slot zijn er dan uw verklaringen over contact dat u heeft met uw familie sinds uw vertrek uit Afghanistan en over datgene wat u weet over de huidige stand van zaken van de problemen die u daar had. U stelt nog een paar keer contact te hebben gehad met uw oom langs moeders zijde (CGVS, p. 7-8). Als u dan gevraagd wordt wat hij u dan vertelde over de huidige situatie van de problemen die u had in Afghanistan, dan stelt u dat het probleem er nog gewoon is, uw vader werd vermoord en nu zullen ze ook u vermoorden, uw leven is daar in gevaar (CGVS, p. 15). U voegt dan toe dat u niemand aan het hoofd heeft van de familie als u nu terug keert naar daar, wat moet u dan doen van werk om uw familie onderdak en eten te geven (CGVS, p. 15). Wanneer u hier eerder tijdens het interview naar gevraagd werd, haalde u ook al de moeilijke economische situatie aan van uw familie en u vertelde dat uw moeder met uw broer en twee zussen terug verhuisd was naar uw geboortedorp omdat ze geen geld meer had om de huur van het huis te betalen in de stad (CGVS, p. 7). Degelijke verklaringen en wat uit voorgaande argumentatie duidelijk blijkt, namelijk het feit dat de man die u vreest en waarom u uw land van herkomst ontvlucht bent omgekomen is, lijkt zeer sterk de indruk te wekken dat uw vrees voor een huidige terugkeer naar Afghanistan op dit moment eerder economisch van aard is en die vrees valt niet

onder de criteria van de vluchtelingenconventie van Genève, noch onder de criteria voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus volgens artikel 48/8 §2 a en b.

Na al uw verklaringen grondig te hebben bestudeerd kan samenvattend worden gesteld dat u op basis van uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging aantoonde bij een huidige terugkeer naar uw land van herkomst, Afghanistan. U komt dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

U legt geen enkel document voor ter ondersteuning of bevestiging van uw identiteit en asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afgaanse asielzoekers door het CGVS ook een beschermingsstatus toegekend worden in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet, omwille van de algemene veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan, meer bepaald in het district Pul-e Khomri te worden beoordeeld.

Bij de herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Baghlan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse van 21 maart 2013) blijkt dat het aantal incidenten in het district Pul-e Khomri significant afnam en kan dan ook niet worden geconcludeerd dat er voor burgers sprake is van een reëel risico te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Pul-e Khomri van de provincie Baghlan, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Pul-e Khomri actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Pul-e Khomri aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.1.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Nopens de status van vluchteling

2.2.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de dienst Radiologie van het Universitair Ziekenhuis Antwerpen een medisch onderzoek liet uitvoeren waaruit blijkt dat verzoeker 20.8 jaar is, met een standaarddeviatie van 1.7 jaar. Indien verzoeker meent dat *“artsen zijn niet feilloos”* en *“evenmin is de leeftijdsbepaling die wordt gehanteerd zonder kritiek”*, dan laat verzoeker na dit ook maar enigszins te adstrueren, al dan niet aan de hand van een tegenexpertise. Verzoeker heeft deze beslissing van de Dienst Voogdij evenmin aangevochten. Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen, wat wel degelijk zijn geloofwaardigheid ernstig onderuit haalt, temeer hij blijft voorhouden 14 jaar te zijn wat zes jaar verschilt met de medisch vastgestelde leeftijd. Waar verzoeker melding maakt van een Taskara, stelt de Raad vast dat er nooit een Taskara werd voorgelegd en dat verzoeker tevens bij huidig verzoekschrift nalaat een identiteitsbewijs te voegen, wat hem eveneens ernstig kan worden aangerekend.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

2.2.3. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn voorgehouden vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

2.2.4. Verzoeker onderneemt in dit verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van ongefundeerde verwijten en beledigingen naar het CGVS (*“een stok zoekt om de hond te slaan”, “Is het onwil of naïviteit, maar dit slaat toch nergens op”, “alle middelen, redelijk of niet, zijn geoorloofd om haar faibele beslissing te schragen”, “manifest fout, éézijdig en onmenselijk redeneert”*), het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkningen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.2.5. Indien verzoeker aanvoert dat hij *“geen toegang had tot media of internet”*, hij *“een jonge Afghaan [is], met slechts een basiskennis van Internet en bovendien geen mogelijkheden vaak te surfen”*, het overlijden van R. *“zeker geen groot nieuwsitem was”* en dat *“Verwacht de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan dat verzoeker dagelijks gespecialiseerde (Engelstalige) nieuwswebsites afschuimt? Is dat de basiskennis die van een 14 dan wel 20 jarige, naar Belgische normen ongeletterde, Afghaanse jongen wordt verwacht? Het spreekt doch voor zich dat het niet evident is deze kennis te vergaren”*, gaat verzoeker er volledig aan voorbij dat het overlijden van R. zijn persoonlijke vrees wegneemt en ook zijn gehele familie aanbelangt. Immers volgens verzoeker heeft R. zijn hele familie gehavend door zijn oneerlijke voorstellen naar verzoeker en door de moord op zijn vader. Het is dan ook niet aannemelijk dat indien verzoeker nog contact had met zijn oom op 28 mei 2013 (gehoor p. 4 *“gisteren toen ik terug belde zei hij [de oom] me...”*), p. 8), hij verzoeker niet zou ingelicht hebben over de aanlag met dodelijke afloop op R. op 20 mei 2013 in zijn eigen stad, temeer verzoeker wel van de aanslag waarbij dit gebeurde op de hoogte was (gehoor p. 15). De vaststelling dat verzoeker en zijn oom enkel over economische moeilijkheden en identiteitsdocumenten spraken wijst er duidelijk op dat verzoekers migratie vooropstaat en de veiligheid van de familie nu R. is vermoord, geen punt was. Het asielrelaas komt dan ook verzonnen voor.

2.2.6. Ook daar waar verzoeker probeert een vervolging wegens bloedwraak te installeren, gaat hij er vooreerst aan voorbij dat volgens zijn eigen -ongeloofwaardige- verklaringen zijn vervolging door R. een persoonlijk karakter had, met name dat deze hem wou inlijven en aldus gebruiken als Baccha Bazi (toyboy), zodat de Raad niet inziet waarom de broer van R. verzoeker omwille van dezelfde redenen zou willen vervolgen, temeer verzoekers verklaringen over de broer van R. dermate ongeloofwaardig en speculatief zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Daarenboven laat verzoeker na dit ook maar op enige wijze te adstrueren, waarbij de Raad nogmaals benadrukt dat de bewijslast in beginsel op de asielzoeker ligt, noch werd dit op de DVZ aangehaald. Indien verzoeker overigens in het verzoekschrift stelt dat *“Verzoeker wordt op het interview geconfronteerd met dit voor hem nieuw feit en al meteen zou hij op “overtuigende” wijze een bewijs moeten bijbrengen uit een naar de middeleeuwen gebombardeerd land, dat hij de wraak van de broer moet vrezen”*, dan kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker de vervolging door de broer van R. zelf heeft aangehaald (gehoor p. 16) en nu toegeeft dat dit een nieuw geïntroduceerd gegeven is, wat de waarachtigheid volledig onderuithaalt.

2.2.7. Dat er een fout in de vertaling zou zijn geslopen inzake de tijd die verzoeker bij zijn oom doorbracht, kan evenmin blijken uit het administratief dossier, noch maakte verzoeker hierover een opmerking op zijn gehoor (*“Ja ik heb alles verteld”*, p. 3). Evenmin vermogen verzoekers verdere toelichtingen een ander licht te werpen op de beoordeling van zijn asielrelaas. Overigens heeft verzoeker 7 jaar onderwijs genoten (vragenlijst 2.10, gehoor p. 6-7) zodat hij niet kan stellen ongeletterd te zijn.

2.2.8. De door de commissaris-generaal correct weergegeven flagrante onwetendheden, vaagheden en ongeloofwaardigheden, raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De Raad stelt vast dat deze conclusies uitgebreid en correct werden gemotiveerd in de bestreden beslissing. Derhalve heeft het Commissariaat-generaal wel degelijk verzoekers asielrelaas op zijn individuele merites beoordeeld en kan geenszins beweerd worden dat er geen rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas of dat er enkel verwezen werd naar algemeen beschikbare informatie, noch dat de beslissing niet op correcte juridische wijze werd gemotiveerd. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongelooftwaardigheid van het relaas heeft besloten.

2.2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.3. Nopens de subsidiaire bescherming

2.3.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Verzoeker gaat er aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Dit wordt daarenboven door verzoeker bevestigd (*"Nee geen andere persoonlijke problemen. Ik was bezig in mijn school met studeren, ik hoopte dat ik tot de 12de klas zou blijven en naar universiteit zou gaan en iets zou worden in de toekomst"* CGVS-gehoor p.18). Hieruit kan ook blijken dat verzoekers familie de middelen had om verzoeker te laten studeren.

3. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Voor zover verzoeker zich beroept op de algehele situatie, werkt hij dit middel niet uit en toont hij niet aan dat de situatie waarnaar hij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887). Indien de dood van R. niet in twijfel wordt getrokken, dan is dit element op zich geenszins voldoende om een situatie van gewapend conflict aan te tonen. Ook dient te worden vastgesteld dat verzoeker zelf niet aangaf dat zijn regio met ernstige veiligheidsproblemen is aangetast. De Raad stelt verder nog vast dat de beide SRB dateren van 21 en 22 maart 2013 zodat geenszins kan worden gesteld dat deze gedateerd zijn. Er kan dan ook worden vastgesteld dat er in het district Pul-e Khomri voor burgers (zie SRB *"Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse"* van 21 maart 2013) sprake is van een reëel risico te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

3.1. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Er wordt geen gegronde middel aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK